

Karl Arne Blom

N å g o n

S L O G

Tillbaka

Karl Arne Blom

N å g o n

S L O G

Tillbaka

Karl Arne Blom

NÅGON SLOG TILLBAKA

SAGA EGMONT

Någon slog tillbaka

Copyright © 1973, 2018 Karl Arne Blom och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711707005

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Personerna som förekommer i den här boken har så vitt jag vet aldrig förekommit i verkligheten. Däremot är miljön autentisk. Med ett undantag. Någon Suddens väg finns inte i Lund. Men i boken ligger den bland en mängd andra gator på ett större bostadsområde där alla gator har namn, som anspelar på skollivet.

Författaren

FRAMTIDEN

Tisdagen före

I

Det var knappt en vecka kvar till siste april och våren var redan långt hunnen.

Det var alldeles för fint väder för att köra bil.

Därför gick han hem.

Klockan var halv sex. Det hade blivit en lång dag och han hade kommit sist iväg från jobbet.

Han andades in vårluften och hörde fågelsång.

Det skulle bli en härlig kväll, ljum och stilla.

En tisdagskväll i trädgården. Om vi skulle ta och äta i bersån ikväll? Och kaffe och kanske ett glas punsch efteråt. Det vore gott.

II

På Östra Vallgatan fick han syn på honom. Kände genast igen honom. Han kom emot honom, fast på trottoaren på andra sidan gatan. Han kände så väl igen honom på den tjocka ytterrocken. Alldeles för varmt en så här vacker och solvarm vår. Alldeles för varmt.

Helst hade han velat slippa möta honom.

III

Han kunde ju alltid gå sin väg rakt fram, hade ingen anledning att visa att han känt igen honom. Om nu inte han

...

Det gjorde han. Naturligtvis.

Naturligtvis hade han känt igen honom också.

Två olika världar gör alltid det. Det var så det kändes: två olika världar.

Han gick över gatan och kom fram till honom.

Här kommer han ...

Naturligtvis. Nu kunde man inte undgå det.

IV

Deras samtal blev inte långt, men desto mindre vänskapligt.

Plötsligt bara avbröt han det, förklarade att det inte tjänade något till att diskutera längre, vände på klacken och fortsatte sin väg hem.

Mannen tittade efter honom och inom honom föddes något.

Tisdagen efter

I

Majkvällen var vårljum och tyst.

Han drog ett djupt bloss på cigaretten. Den var nästan slutrökt. Han höll på att bränna sig på läpparna. Kände den intensiva värmen.

Handen var stadig.

I knäet låg pistolen.

II

Klockan var nära halv elva och ytterdörren stängdes. Taxen drog lite och hade bråttom till en stolpe.

Vid brevlådans stolpe brukade den alltid lyfta på benet.

Han drog ett djupt andetag, som gick över i en gäspning.

Varför hade han tagit hatten på sig? undrade han. Så ljumt som det var ...

Han började gå och hunden drog.

- Vill du springa själv? frågade han tyst.

Och taxen tittade bedjande på honom.

Han böjde sig ned och lossade kopplet.

Den gav till ett dämpat, tacksamt skall och sprang.

Den ser ut som en falukorv, som har bråttom, tänkte han.

- Wursten ..., sa han lågt och med ömhet och såg på hunden.

III

Nu kommer han, tänkte han då han såg taxen lyfta benet mot brevlådestolpen.

Han iakttog den lite satta gestalten med hatten.

Han tog sig om hakan och kände hur något slags spänd förväntan spred sig i nerverna.

Men han kände sig lugn; var lugn; fullkomligt lugn.

Han tog pistolen i vänsterhanden och lät armen hänga slappt ut genom bilrutan. Väntade.

Snart börjar han gå gatan framåt, tänkte han.

Hela hans medvetande var fokuserat mot mannen i hatten, som hade böjt sig ned och lossat hundens koppel.

Han kände ett intensivt hat mot honom.

Han såg honom sakta följa den skuttande taxen.

Snart, tänkte han.

Och höjde handen med pistolen.

Nu gick mannen med hatten mitt i gatan, kom fram under gatlyktan och då såg han honom tydligt tjugo meter längre fram.

Handen var stadig.

Han siktade mot huvudet.

IV

Skön kväll ikväll, tänkte han mest av ingen anledning alls.

Fast det var en skön kväll.

Men, det är ju fasen att man ska ha hamnat mitt upp i det här. Det är nog det värsta jag varit med om. Om man ändå inte hade känt honom ... Då hade det väl gått an. Men

nu ... och pressen? Vad trodde de? De krävde resultat förstås ... och den andra pressen ... pressen och hetsen efter resultat ... fan ... jag undrar just ... den där förfrågningen för några dagar sedan ... när fan det nu var ...

V

Nu, tänkte han.

Och pressade avtryckaren.

VI

Han visste inte vad det var som träffade honom i bakhuvudet. Kände det bara som en stöt; en kraftig stöt, som liksom tog andan ur honom. Han tyckte att allting plötsligt bara försvann och utplånades: tid, rum, medvetande.

Han var inte medveten om det, men han tog två steg framåt och sedan föll han tungt med ansiktet mot asfalten.

Då han nådde gatan hade han redan sjunkit in i den stora och drömlösa sömnen.

VII

Han tittade på gestalten som föll.

Drog snabbt åt sig vänsterhanden, stoppade pistolen i fickan, ändrade sig och la den bredvid sig på framsätet.

Han vred om tändningsnyckeln, lossade handbromsen, lade in ettan. Och körde sakta sin väg.

Händerna var stadiga.

Han fick köra upp något lite på trottoaren för att inte hjulen skulle rulla över kroppen.

Han kände sig röksugen.

VIII

Knallen och ljudet av en bil gjorde att hon trodde att det var ett avgasrör som smällt.

IX

På marken låg gestalten orörlig.

Hatten hade ramlat av och rullat några meter.

Ur bakhuvudet pulserade blod. Men inte mycket.

Hunden nosade försiktigt på honom, förstod att något hänt. Blev orolig och började gnälla.

Slickade handen som låg slapp mot asfalten.

Blev rädd och skällde högt.

Wursten satte sig på bakbenen och skällde rakt upp mot himlen. Det lät som om han grät.

X

Varför skäller han så? undrade hon till slut. Det låter riktigt konstigt. Vad kan det vara?

Och när skallet inte avtog eller slutade drog hon upp persiennen och tittade ut.

Såg först inget annat än gatan.

Men så tittade hon mot höger och såg den mörka gestalten på gatan.

Det tog en stund innan hjärnan registrerade, då släppte hon persiennsnöret, sprang fram till ytterdörren, fumlade med låset, rusade ut. Och fram till gestalten, honom.

Hon hade tappat sin ena toffel när hon sprang.

Hon kom fram, såg. Inte förrän då skrek hon. Högt och hysteriskt.

Hon hade sett blodet.

XI

Majkvällen var ljum och det var fullmåne.

Det var mannen i huset tvärsöver gatan, som larmade polisen.

Han hade hört skriken.

XII

Det var den andre maj nittonhundrasjuttiotvå; i Lund och en tisdagskväll, som en patrullbil med påslaget rotationslyse och tjutande sirener i hög hastighet anlände till Suddens väg, där en beskjuten person låg på gatan. Klockan var 22.43.

Det var fullmåne och stjärnkväll, en alldeles för vacker och harmonisk kväll att bli skjuten på.

Den dagen

I

Valborgsmässafton kallas för siste april i Lund.

1972 inföll siste april på en söndag.

På Tegnérplatsen utanför Akademiska Föreningen står Esaias Tegnér staty och där samlades, som alltid, studenterna för att hälsa våren.

Kårordföranden var lite halvlullig och höll tal.

Studentsångarna sjöng.

Och studentmössorna togs på.

Luften var vårljum och fylld av förhoppningar.

Fram på småtimmarna började man supa och dansa in våren.

Det var höga röster, musik och glädje; fylleglädje.

Spriten och sperman flödade.

Polisen hade en lugn valborg, menade de. Trots att det var slagsmål på Akademiska Föreningen och på restaurangen Åke Hans. Och inbrott i lägenheter, samlingslokaler och affärer där stereoanläggningar, TV-apparater, cigaretter, sprit och pengar stals. Samt bilar ur garage.

II

Måndagen vaknade i ett bakrus.

Genom gatorna tågade Röd Front och protesterade mot kriget i Vietnam, EEC och imperialismen.

Till Stadsparken hade SAP tågat efter musikkår, fanor och banderoller. Där protesterade man också mot kriget i Vietnam. Det hade blivit rumsrent inom arbetarpartiet att göra det.

På universitetsplatsen hade mer än tvåtusen samlats för att övervara rektorsuppvaktningen.

Och solen flödade. Det kändes redan som sommar.

III

Studentkårens ordförande talade till rektor; ett tal han inte hade skrivit själv.

Han skällde på studentvänstern och Pukas. Och uttryckte farhågor för U 68 och vad som skulle följa i den utredningens fotspår.

Polismännen Martinsson och Rosén stod bredvid varandra och svettades i de svarta uniformsjackorna.

Rosén försökte höra vad kårordföranden sa. Men Martinsson envisades med att utförligt beskriva sin siste april.

Rosén kände sig dum och röksugen, kunde ju inte gärna be Martinsson hålla käften. Han teg och led och lyssnade så gott det gick till de två rösterna som gled in i varandra.

- *U 68 kommer bland annat att förorda ... kunde ju aldrig tro att hon verkligen skulle komma. Men du vet ju hur svärmödrar ... arbetsmarknadsinriktning och dimensionering av den högre utbildningen ... när vi bjöd henne så utgick vi från att hon skulle ha vett ... det vill säga spärrar. Och är inte detta att lösa problem ... höll på att*

tappa ögonen när jag öppnade dörren och hon räckte fram ... *som inte finns ... en stor bukett blommor ... när åtgärderna verkar ...* men jag bet samman tänderna och tog emot ... *av 70-talet, medan man inte löser ...* grannarna och en familj från Staffanstorp ... *dagens problem? Går det att lösa arbetslöshetsproblemet partiellt och enbart för ...* hans fru är faktiskt inte så ... *akademiker ... dum ... Kommer en lösning då att medföra ökad arbetslöshet för andra ...* i alla fall så satte vi oss till bords och skulle ... *grupper. Det finns en klar motvilja hos arbetsgivare mot att erbjuda ...* skåne, renat och aalborg till sillen ... *akademiker arbeten som innehas ...* och fyra sorters sill. Med starköl ... *av andra kategorier. Man måste finna helt nya vägar ...* fick ju hjälpa till att hålla upp i glasen ... *för att lösa problemet med akademikernas ...* började lura till redan efter andra supen ... *arbetslöshet. Arbetslösheten är en följd av ...* tanten är ju sextiosex år till hösten och lite frireligiös av sig ... *den ökade tillströmningen ...* och sedan när vi kom in på kycklingen och skulle dricka vin till så trodde jag hon skulle tacka nej, men inte ...

Rosén gav upp.

- Ska vi gå en vända? frågade han.

- ... fick hicka nästan meddetsamma ... vad?

- Ska vi gå en vända?

- Ja, visst.

- Det är varmt idag, tusan så varmt, skyndade sig Rosén att säga för att slippa höra mer om Martinssons ovälkomna, smått frireligiösa svärmoder, som förmodligen blivit rejält plakat fram på småtimmarna. Han undrade om hon hade dansat på bordet också.

Rosén tittade sig omkring.

- Det blir nog en lugn förste maj i år, sa han.

- Jo, sa Martinsson och petade sig i ena näsborren. Det är inte som för några år sedan.

- Näää ...

- Det var väl sextioåtta det började? Var det inte det?

- Jo. Med universitetsjubileet.

- Och sedan kom de här värnpliktsinskrivningarna ...

- Och husockupationerna ...

- Och alla andra jäkla demonstrationer.

- Ja.

- Nej ... det är lugnare nu ...

Martinsson stannade och lyssnade till rösten, som spreds över universitetsplatsen genom högtalarsystemets försorg.

- Är det rektorstalet nu? undrade han och tycktes ha glömt sin svärmor.

- Det verkar så.

- ... *Somliga ser universiteten som medel i den politiska kampen. I de mest extrema fallen vill man använda universiteten som ett tillhygge, lät rösten, till exempel för att krossa kapitalismen. Jag har ingen anledning att yttra mig om målet för denna verksamhet, men däremot om medlen ...*

Ord, ord, ord, tänkte Rosén och kände sig främmande för det akademiska. För honom var studenter, universitet och akademi: bråk, politik och demonstrationer.

Det var en stad i staden, som han egentligen bara kom i beröring med då besökande ambassadörer skulle beskyddas, då demonstrationer skulle övervakas och då ockuperade hus skulle återerövras.

Det var bättre förr, sa de äldre i tjänsten.

Då var studenterna oförargliga och ställde till upptåg, som man kunde ha overseende med. Det var ... oförargligt. Nästan roligt. Studentikost. En full student var bättre än en

vänsterstudent, menade de. Med den förre kunde man ha överseende och visa fördragsamhet. Den senare var för allvarlig. Dessutom trodde han på vad han stred för.

Det trasslade till det.

Det fanns ingen plats för skratt.

- ... förbättra studenternas arbetsmarknadssituation, fortsatte högtalarrösten. Om kritiken blir alltför högljudd och extrem finns det risk för att inte bara näringslivet utan också den stora allmänheten får den helt felaktiga uppfattningen att dagens studenter är en grupp som isolerar sig från samhället och i ett egendomligt elittänkande begär särskilda privilegier.

IV

Det lät ju förnuftigt, tänkte Rosén trots att han bara hört slutet på rektor magnificus' tal.

Plötsligt steg sångröster mot vårskyn. Blandade sig med trädens knoppande grönska och med studentkårens fanborg och de vita mössorna. Steg mot den blå himlen, varifrån solen spred sitt milda och värmande sken. Sången blandade sig med tillvaron.

Melodin var studentsången.

Men orden fick många att haja till. Och efter hand fler och fler att skratta och le.

Sjung om studentens lycklige far,
han kunde fröjdas i ungdomens vår.
Vi klappar samman i unga dar,
lån och Pukas har grånat vårt hår.

Alla löften är
glömda för längesen,

glömt är vårt besvär,
men hoppas gör vi än,
vid det löpande band som fil kand,
att få bidrag till omskolningskurs,
att få bidrag till omskolningskurs
av AMS!

- Så låter ju inte texten till studentsången, anmärkte
Martinsson.

Rosén strök sig om näsan och sa:

- Nä ...

V

Och när kvällen började bädda in staden small skottet.

1

I

Tisdagen den andre maj var de alla trötta.

De ...

Bengt Thorén, kriminalkommissarie

... en man, som hade lätt för att brusa upp och som avreagerade sig på människor han fattade agg till. Han var en modest piprökare, hade sprungit åttahundra meter ganska fort i sina yngre dagar. Men det var på trettioalet. Nu var han femtioett år gammal. Medellång och med lite gråa stänk i det bruna håret. Buskiga ögonbryn och tjock underläpp. Hans ansikte såg ofta trött ut och det mest iögonfallande var den spetsiga näsan, som tycktes sträva nedåt. Han hade ett diagonalt ärr i pannan. Händerna var stora med tjocka fingrar och mörka hårstrån på handlovarna. Han var magerlagd.

Seved Olofsson, kriminalinspektör; våldsroteln

... vars antydan till kulmage mer irriterade hans fru, Boel, än honom själv. Pannan var välvd och det ljusa håret ivrigt bakåtkammat. Han hade en ovana att ideligen slicka de tunna läpparna. Öronen var något utstående och hans ansikte långdraget ovalt. Hela han var lång: bortåt en och

nittio. Han skulle fylla fyrtio till hösten och undrade om hans hustru skulle förära honom den mockarock han fattat tycke för. Han var nämligen något av klädsnobb. Kläder var en av hans passioner, arbetet en annan och modellplansbyggande en tredje. Mat var en fjärde.

Martin Holmberg, förste kriminalassistent; våldsroteln
... som en gång fått förklarat för sig att han något påminde om Humphrey Bogart. Det hade han aldrig kunnat glömma. Han var en ung polis, trettiofyra år, och stockholmare. Men fem år tidigare hade han flyttat efter ett blödande magsår. Till Lund. Där trivdes han. Där fick han utlopp för sitt människointresse. Han hade lätt för att umgås med människor. Kanske mest för att han alltid såg intresserad ut när någon talade med honom. Dessutom hade han ett vekt drag kring de ljusa ögonen, som inte minst kvinnor fann pålitligt och attraktivt. Han var en person man gärna anförtrodde sig åt. Han var mörkhårig med lätt lockigt hår, vänsterbena och yviga polisonger och ganska satt. Han vaggade något när han gick och besvärades av allergi och tung andedräkt. Han rökte för mycket och gav alltid ett energiskt intryck.

Osborn Beckman, kriminalinspektör; tekniska roteln
... som alltid petade sig i ena örat när han talade. Han hade ett nästan runt ansikte och stålbågade glasögon. Han gjorde ofta ett dystert intryck. Kanske det berodde på kläderna. Nästan dagligen grå kostym. Eller på det sorgsna uttrycket i ögonen. Eller det faktum att han alltid verkade orakad. Fem minuter efter det han rakat sig hade han en mörk toning och skugga på haka och kinder. Han hade nästan komplex för det.

Kurt Lindwall, kriminalassistent; tekniska roteln

... vars skepparkrans för det mesta var så välputsad att han kunde varit en perfektionistisk militär. Men med sin snugga i mungipan såg han mer ut som en fiskare i Bohuslän. Och snuggan hade han nästan stundligen i munnen. Han klädde sig för det mesta i mörkblått; mörkblå manchesterkostym och mörkblå polotröja. Håret var kolsvart och kortklippt för jämnan. Hans kolleger misstänkte att han gick till frisören en gång i veckan. Det mörkblå kontrasterade mot det bleka ansiktet och händerna. Han hade pigmentrubbning och återkom från varje semester med en oklädsam rodnad i ansiktet. Efter en dryg veckas arbete hade han som regel återfått sin normala vita ansiktsfärg. Han såg ut som om han vore sminkad för att spela Hamlet. Men rösten var inte en scenaktörs utan den mest tänkbart grötiga ystadvariant av den skånska dialekten.

De hade ryckt ut klockan kvart i tio föregående kväll.

Klockan kvart över nio hade larmet kommit.

Jourkrim, som var Holmberg, hade larmats.

Enligt hans bedömning krävde situationen fullt pådrag.

Thorén hade han själv ringt till.

- Hej ... nu jävlar går fan lös på torra land, hade han upphetsat sagt i telefonen.

- Vad är det? hade Thorén undrat med spänd röst och lite grötig stämma.

Till Olofsson hade vakthavande befälet ringt. Liksom till de två teknikerna.

Klockan blev närmare halv tre innan de kunde ta paus för några timmars nattsömn.

Då var läget inte lika kaotiskt längre. På sätt och vis.

På morgonen hade de grus i ögonen. Dessutom var Thorén lätt bakfull.

Olofsson hade nästan känt sig generad över kommissariens sluddriga röst, blanka ögon och orediga tankegångar på måndagskvällen.

Men vad fan, hade han resonerat för sig själv. Har inte en polisman rätt att koppla av? Hur fan kunde han veta att Frohm skulle gå och bli skjuten? Och just ikväll. Och just Frohm av alla jävla människor. Just han ...

II

Tisdagsmorgonen var, men kändes inte, behagligt vårlig.

- Vi får gå igenom det grundligt från början, menade Thorén, och sedan får vi ägna dagen åt förhör och försöka hitta något att gå efter.

De satt på Thoréns rum runt det rektangulära konferensbordet.

- Seved, sa han, vill du ...

- Ja, sa Olofsson och lade en bunt papper med anteckningar framför sig på bordet. Det började alltså klockan 21.15 igår kväll. Då fick vakthavande larm över 90000 om att direktör Erik Valfrid Gustaf Frohm påträffats skjuten tre minuter tidigare ...

Olofsson relaterade händelserna på sitt formella och för många allt annat än njutbara sätt.

Skottet hade medfört storlarm.

Klockan 21.08 hade Frohm, hans fru Anna, sonen Kurt Roger och dennes fästmö kommit tillbaka från en dag i fritidsstugan på Österlen. Sonen körde bilen, en Mercedes S 220. Garaget låg på baksidan av tomten. Frohm hade stigit ur bilen redan på garageinfarten. Han sa att han hade

bråttom in i huset och till telefonen, eftersom han skulle ringa sin sekreterare Inga Jönsson.

Sonen hade kört in bilen i garaget och de hade börjat lasta ur. Just när de ska börja bära in utflyktsdagens attiraljer i huset hör de ett skott. De rusar fram till husets framsida, ser ytterdörren stå öppen, ryggstavlan på någon som just försvinner ut genom grinden och Frohm. Han ligger på rygg i dörröppningen.

De hör en bil starta och köra sin väg. De ser att Frohm är skjuten. Blod pulserar ur ett skottsår i bröstkorgen.

Anna Frohm kastade upp. Sedan svimmade hon. Sonens fästmö hade fångat upp henne för att hon inte skulle falla i spyorna. Kurt Roger Frohm hade böjt knä vid den skjutne och känt efter pulsen. Den hade fortfarande slagit svagt. Han larmade ambulans och polis över 90000.

Men då han kom tillbaka från telefonen hade han på nytt känt efter om pulsen slog.

Det gjorde den inte.

Han och fästmön hade burit modern till en soffa. Sedan hade de tillsammans väntat på polisen.

Två patrullbilar hade kommit först till Studentgatan och Frohms villa. Ambulansen hade kommit därefter.

Det hade dröjt ytterligare tjugo minuter innan Thorén, Olofsson och Holmberg hade anlänt. Tre minuter senare hade Beckman och Lindwall kommit. Åtta minuter därefter Fritze.

Han hade företagit en preliminär undersökning och konstaterat att Frohm ljugit en nästan ögonblicklig död på grund av ett skott i hjärtat.

Man hade gjort en brottsplatsundersökning. Man hade förhört, så gott det nu gick.

De hade hört bilen, som körde sin väg. Det var dock bara sonen, som sade sig ha ett svagt, undermedvetet synminne av en parkerad bil på gatan, då han körde in på garageinfarten.

Allt det där berättade Olofsson på sitt torra, precisa sätt. Holmberg tyckte det var en pina att lyssna på honom. Han var dödstrött. Och på miserabelt humör. Inte nog med att han arbetat till tidigt på morgonen. När han kom hem hade deras knappt ettåriga dotter magont och hade jämrat sig hela natten.

Kerstin och han hade turats om att vaka över henne. Och han hade sovit ungefär en timme och en kvart.

På morgonen hade det magonda varit borta.

Han gäspade.

- ... och som sagt, personen som sköt såg de bara ryggtavlan på. De tror dock att det var en mansperson. Osäkerheten beror på kvällsmörkret. Det är väl så långt ...

- Ja, sa Thorén. Så ligger det alltså till. Någon ringer på hos Frohm kvart över nio på förstamajkvällen och när han går och öppnar dörren skjuter denne någon honom mitt i hjärtat och går sedan lugnt sin väg och kör iväg i en bil. Vem som sköt honom ... denne någon ...vi vet inte vem han är ... ännu. Och vi vet inte heller varför han sköt. Fan i helvete. Det är för jävligt!

Han hade känt Frohm. Personligen. Från Rotary.

Det hade polismästaren också gjort.

- Det är för hemskt, hade pm sagt i telefonen under det nattliga samtal han haft med Thorén.

Thorén hade hört hur pm ansträngde sig för att hålla rösten stadig.

- Frohm ... skjuten, hade han fortsatt. Man kan knappt tro det ... det är för hemskt. Vem fan bara ringer på och

skjuter ner honom. Och utan vidare ...

- Utan vidare kan det väl ändå inte ha varit ...

- Nej ... nej, det förstås. Utan vidare kan det ju inte ha varit. Men jag har verkligen svårt att förstå vad det kan ha funnits för anledning. Det måste vara en vettvilling. Har ni några spår?

- Nej ... som jag sa. Inte än ... inte ett skit.

- Tusan ...

- Hm ...

Pm blev tyst en stund.

Så kom det:

- Du ... jag kände honom ...

- Ja. Jag vet ... det gjorde jag också ...

- Javisst, ja ... javisst, ja. Det gjorde du ju ...

III

- Direktör Erik Valfrid Gustaf Frohm, sa Thorén och stoppade den första pipan den morgonen, var född den tjugofjärde september nittonhundrafjorton och alltså femtioåttå år gammal, läste han från sina anteckningar. Han ägde annons- och reklamfirman Frohms Propaganda Aktiebolag och det är ... som ni kanske känner till ett av sydsveriges största företag ... inom den branschen. Firman har sina lokaler på Stora Södergatan ... i ett gult trevåningshus. Jag skulle tro att ett tjugotal människor jobbar där.

Han tystnade och liksom tänkte efter.

Bollade lite med pipan innan han tände den.

Så sa han med låg röst:

- Men varför i helvete någon dåre får för sig att skjuta ner ägaren till en reklamfirma övergår mitt förstånd.